

En aquesta casa hi viu..., per Guillem Vidal

El periodista musical reflexiona sobre l'oblit del llegat musical català

Guillem Vidal | Juan Miguel Morales

Em van fer rumiar unes paraules de **Loquillo** en els minuts finals de *Liverpool català: Boira, sants i rock & roll*, el documental dirigit per Dani Feixas que TV3, en una d'aquelles iniciatives que tant de bo tinguin continuïtat en el futur, ens va brindar a principis d'estiu. **Loquillo** es preguntava com Vic, a diferència de "Liverpool o París", o de Madrid amb la *movida*, no havia fet res per fer lluir la seva importància en l'escena musical catalana dels últims 40 anys. "S'hi han fet coses molt bones? i ben aviat només ho coneixeran quatre", advertia.

Qualsevol amb una lleugera inclinació rockera que, per exemple, hagi visitat Dublín, després de contemplar l'Stratocaster que hi ha penjada al Rory Gallagher Corner de Temple Bar, de ben segur que s'haurà fotografiat davant l'estàtua de bronze de **Phil Lynott** de **Thin Lizzy** que hi ha al bell mig de la ciutat. A Londres, tot passejant, és habitual anar-se trobant amb plaques que ens recorden que, en aquella casa, hi han nascut, o viscut, **Freddie Mercury**, **Jimi Hendrix** i altres herois musicals de la ciutat. Estocolm l'any 2013 va impulsar ni més ni menys que un museu interactiu dedicat íntegrament a **ABBA**, i a Brussel·les, per exemple, ja fa temps que n'hi ha un de menut, però encantador, que recorda **Jacques Brel**.

A casa nostra, però, sigui a Vic, Barcelona o qualsevol altra ciutat on han passat fets importants en l'àmbit musical, pràcticament no hi ha plaques, ni estàtues, ni murals, ni espais permanents que facin una cosa tan imprescindible com és divulgar la nostra memòria històrica. El temps passa volant i si no ens esforcem a recordar aquesta part de la nostra història en llibres, documentals,

però també, amb tot l'orgull del món, en l'espai urbà, després desgraciadament vindrà l'oblit.

Hi he pensat arran de la intervenció que, al documental sobre la Plana de Vic, feia **Loquillo**, i també quan aquests darrers anys, a Barcelona, he passat per davant del vell Palau d'Esports, en desús des de fa gairebé dues dècades i que, en el futur, sembla, esdevindrà una mena de centre de tecnologia de l'esport. Algú preveu deixar constància ni que sigui de la manera més modesta que allà, per exemple, **Lluís Llach**, **Raimon** o **Pi de la Serra** hi van protagonitzar recitals que expliquen un moment cabdal de la nostra història del país o que, uns anys més tard, **Bruce Springsteen** hi va fer el que diuen que ha estat un dels millors concerts de la seva carrera? Què hi té a dir Granollers del paper que va jugar en la irrupció de la música progressiva a Catalunya? I Badalona, amb tots aquells concerts històrics de **Patti Smith**, **The Clash** o **Elton John** a l'antic camp de la Penya? Alguna idea, a Gràcia, amb tot el seu passat rumbero? O hi posem remei o, ras i curt, continuarem sent aquella mena de país que, tal com va passar fa vint anys, va trobar-se en un contenidor d'escombraries del Poblenou tot l'arxiu sonor de la sala Zeleste l'endemà que aquesta es convertís en Razzmatazz.

P.D: Mentre escric arriba la notícia de la trista mort del nostre company Xavier Mercadé. El seu arxiu, incommensurable, serà una de les eines més eficaces que podem tenir per fer memòria i no deixar en l'oblit tantes coses que, musicalment, han passat a Catalunya. Ens hi posem?